

21 ο Γυμνάσιο Αθηνών

Όνοματεπώνυμο: Βαχλιώτη Αναστασία

Τάξη: Β' Γυμνασίου

Λογοτεχνικό είδος: Διήγημα

ΤΟ ΠΕΡΥΣΙ...

Καθόμουν στο περβάζι. Είχα το κούτελό μου κολλημένο στο παράθυρο και το βλέμμα μου καρφωμένο στον αγρό, στο συννεφιασμένο ουρανό με τις αστραπές του, στα στάχια... Κοίταξα πίσω μου. Η αδελφή μου, η Χρυσάνθη, ερχόταν από την κουζίνα στο σαλόνι, σκυθρωπή. Αναρωτιόμουν τι να περνούσε από το μυαλό της. Αλλά όταν κοίταξε προς το παράθυρο, είδα τα μάτια της, και κατάλαβα τι σκεφτόταν. Σκεφτόταν «το πέρυσι.... »

Έτσι το λέγαμε, «το πέρυσι». Όταν φύγαμε... Από πού; Από εκείνο το μέρος, την Αμμόχωστο... Ναι, «το πέρυσι», λέγαμε τη μέρα που μπήκαν οι Τούρκοι και τα διέλυσαν όλα. Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε, αλλά ακόμα αυτό που ζήσαμε ήταν τόσο φρικτά ζωντανό, τόσο φρικτά οδυνηρό, όσο τότε...

Ήταν ένα μεσημέρι, ένα ωραίο, ηλιόλουστο, καλοκαιριάτικο μεσημέρι. Οι παραλίες ήταν, όπως πάντα, γεμάτες κόσμο, δεν έβρισκες μέρος ούτε σκέτη ομπρέλα να βάλεις. Ναι, η Αμμόχωστός μου, μεγάλος τουριστικός προορισμός. Έτσι ήταν και εκείνη την μέρα. Ναι, σαν πολύβουο μελίσσι, γεμάτη ανθρώπους, ντόπιους και ξένους, μικρούς και μεγάλους, πλούσιους και φτωχούς. Έτσι ήμασταν και εμείς εκεί πέρα...

Γυρίσαμε σπίτι. Είχαμε περάσει υπέροχα! Επιτέλους, εκείνη την ημέρα είχε πάρει και ο πατέρας άδεια και ήρθε μαζί μας. Έπαιξα με τους φίλους μου, κολυμπήσαμε, βρήκαμε κοχύλια, προσπάθησα να πείσω και την αδερφή μου να παίξουμε στη θάλασσα.... Ήταν μαγεία... Σαν μέσα μου να ήξερα τι θα ακολουθούσε και ήθελα να διασκεδάσω... Τώρα ήμασταν έτοιμοι να φάμε. Η μαμά είχε τελειώσει με την προετοιμασία του φαγητού και εγώ έστρωννα το τραπέζι, ενώ η Χρυσάνθη τακτοποιούσε και ο πατέρας

διάβαζε την εφημερίδα του. Το βλέμμα του ήταν σκεπτικό και ανήσυχο. Διάβαζε για την Ελλάδα, για τη χούντα των συνταγματαρχών... «Δύστυχοι», είπε και από τα χείλη του βγήκε ένας βαθύς αναστεναγμός. «Μην τα σκέφτεσαι αυτά, έλα να φάμε», του είπε η μητέρα καθησυχαστικά. Πού να ήξερε....

Καθίσαμε να φάμε. Είχαμε πεντανόστιμο κοτόπουλο με λούντζα και κασκαβάλι, συνταγή από την γιαγιά μου. Η μητέρα μας ρωτούσε πώς περάσαμε στην παραλία και εγώ άρχισα να διηγούμαι πως έπιασα έναν αχινό, όταν... Ένας κρότος. Ένας σύντομος, απότομος κρότος. Ανατρίχιασα ολόκληρος... Τότε δεν είχα ιδέα τι ήταν, αλλά τώρα ακόμα και σε καουμπόικη ταινία να τον ακούσω, το αίμα μου παγώνει. Ήταν ένας πυροβολισμός.

Οι γονείς μου μάντεψαν τι θα ακολουθούσε. Ο πατέρας μου είπε μόνο δυο λέξεις: «Κρυφτείτε τώρα!» Τότε η πόρτα έσπασε και μπήκαν μέσα τρεις άνδρες, με στρατιωτικά ρούχα. Οι δύο κράτησαν εμένα και τους γονείς μου σε ένα δωμάτιο. Την αδελφή μου... Δεν είδα ποτέ τι έπαθε, δεν τη ρώτησα ποτέ τι της έκαναν, τι της έκανε ο τρίτος στρατιώτης. Δε χρειάστηκε... Μου τα είπαν οι φωνές της, τα ουρλιαχτά της από την κάμαρα. «ΟΧΙ, ΜΗ, ΣΕ ΙΚΕΤΕΥΩ...» Δεν χρειαζόταν να ήξερες τι σήμαιναν οι λέξεις, να μιλούσες ελληνικά... Οι φωνές μιλούσαν. Εγώ κοιτούσα μόνο με τρόπο πότε το όπλο του στρατιώτη που ήταν μαζί μου και πότε τους γονείς μου, τα μάτια τους. Τα γεμάτα πόνο και δάκρυα μάτια τους τα έλεγαν όλα.

Αφού τελείωσε το μαρτύριο, ήμουν μόνο εγώ και η Χρυσάνθη, η Χρυσάνθη και εγώ. Οι γονείς μας έφυγαν... Έφυγαν στους ουρανούς με εισιτήριο μια σφαίρα φυτεμένη στο κούτελο. Εγώ γλίτωσα από τη μία σφαίρα. Δεν ξέρω πώς. Όταν έφυγαν οι τρεις στρατιώτες, η Χρυσάνθη δεν μπορούσε να μιλήσει. Εκείνη τη μέρα, εκείνη τη στιγμή μου είπε μόνο μια λέξη: «Πάμε...».

Χωρίς να έχουμε συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί, βρεθήκαμε μαζί με κάποιους συμπατριώτες μας να ταξιδεύουμε για την Κω. Για μια καινούρια ζωή, για ένα καινούριο σπίτι. Οι κάτοικοι του νησιού έγιναν μια τεράστια αγκαλιά για όλους εμάς, τους Ελληνοκύπριους και έτσι καταφέραμε σιγά σιγά να επουλώσουμε τις πληγές μας και να χτίσουμε μια νέα ζωή εκεί,

νοσταλγώντας, όμως, πάντα και πονώντας τη ματωμένη μας Κύπρο. Τη μέρα που φτάσαμε στην Κω, είδαμε πως τα ελληνικά ραδιόφωνα δεν σταματούσαν να μιλάνε για την τουρκική εισβολή στην πατρίδα μου, στην Αμμόχωστό μου *«Ισοπεδώνεται από τη λυσσαλέα επιδρομή των βομβαρδιστικών τουρκικών αεροπλάνων η Αμμόχωστος. Τα πάντα έχουν παραδοθεί στις φλόγες...»*

Και τότε που ήμουν στο περβάζι του παραθύρου, μακριά από την Αμμόχωστο, ήταν «το πέρυσι...». Μετά έγινε το πρόπερσι, το παραπρόπερσι, μετά το πριν τρία χρόνια, μετά το πριν έξι χρόνια, δεκαεφτά χρόνια, είκοσι οχτώ χρόνια, τριάντα εννέα χρόνια, σαράντα εννέα χρόνια, μέχρι τώρα.

Πενήντα χρόνια πριν ήταν η εισβολή και εγώ 58 ετών, καθηγητής φιλόλογος τώρα. Σε μια αίθουσα γεμάτη φωνές εφήβων. Με τον απουσιολόγο να μου δίνει το απουσιολόγιο και να επιστρέφει στη θέση του. Αναστενάζω. Τους λέω, «Αφού δεν είστε συγκεντρωμένοι για να μου διαβάσετε τις περιλήψεις σας, θα σας πω εγώ τη δικιά μου ».

-«Τι εννοείτε, κύριε;», ρωτάει η Ιωάννα που πρόσεχε, όσο της επέτρεπε το πανδαιμόνιο.

- «Για την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο δεν είναι το κείμενο;» ρωτάω.

«ΑΚΟΥΣΤΕ ΤΗΝ ΔΙΚΙΑ ΜΟΥ, ΠΟΥ ΤΟ ΕΖΗΣΑ... 14 Αυγούστου 1974...»